

DE CHRISTUSGEEST IN ONS.

De Christusgeest in ons. Christusgeest wat is dat? Wanneer wij zeggen Christus dan denken de mensen in de eerste plaats aan Jezus Christus. Dat kan ik ze niet kwalijk nemen vooral niet in deze tijd, omdat uiteindelijk Jezus de verkondigde drager is van de Christusinvloed op deze wereld. Maar Christus zelf ligt hoger, ligt dichterbij ons dan Jezus. Want de Christus is de uiting van de Goddelijke liefde. Het is natuurlijk gemakkelijk om God in te delen in drie partjes en te zeggen dat zijn drie afzonderlijke persoonlijkheden. En dan kunt U het doen zoals in de oudheid dat U spreekt over de Vader, de Zoon en de moeder. Of de Vader, de Zoon en de H.Geest. Maar deze zijn één. Christus is Gods Liefde. Die Liefde Gods die komt in alle dingen tot uiting. Alleen al het feit dat U moegt zoeken naar een waarheid, is een bewijs van Goddelijke Liefde. Het is deze Kracht die in onszelf voortdurend aanwezig is die de essentie uitmaakt van je leven, van je denken en die eigenlijk noodzakelijk is voor ons om waarlijk te kunnen leven.

Die Goddelijke Liefde kan door ons beseft worden en zoals wij in Christus het begrip verlosser zien, zo heeft de Christusgeest in ons eigenlijk ook een vorm van verlossing. Een vorm van verlossing omdat wij loskomen van onszelf, van de dwalingen die wij ontrent onszelf en ontrent de wereld maar al te graag huldigen. Wanneer ik U dus wil spreken over de Christusgeest in ons dan wil ik U in feite spreken over de mens. En wanneer ik U wil spreken over de mens, dan kan ik U niet spreken over dat wat de mens alleen is, maar ook spreken over dat wat hij kan zijn en moet zijn.

Hier beginnen we dan met allereerst te zoeken wat God eigenlijk is. We geloven in God. Wat is God? Is God een wrede tiran, een eigenaardig wezen vol van willekeur dat met ons speelt zoals een kind met zijn poepen om ze uiteen te rijten, terzijde te werpen, of te vertroetelen naar believen? Ik geloof niet dat er een onder U is die zich van God, van deze primaire oorzaak van het zijnde een dergelijke voorstelling maakt. Wanneer we denken aan God dan denken we aan een Schepper die rechtvaardig is maar die ook liefdevol is, die alwetend is. Een alwetende God is het begin. Een God die alle dingen weet en een God die ook weet dat wij zullen falen wanneer hij ons de vrijheid geeft. Wanneer hij rechtvaardig is dan weet hij dat ons falen mede veroorzaakt wordt door die vrijheid die hij ons geeft, door wat hij ons gemaakt heeft. Die God zal dus in de eerste plaats toch wel een liefdevolle God moeten zijn. Er zijn mensen die zich bezighouden met een toornige God. Nu kan ik mij niet voorstellen dat een God toornig is, tenminste God, de God, de enige ware God. God is te groot om beledigd te worden, God weet te veel alle dingen, om ooit verrast of gekwetst te kunnen worden. Hij is te machtig om ooit aangetaast te kunnen worden. Een toornige God dat is een God van kleine mensen, dat is een afgodje. Een God die rechtvaardig is ligt al dichterbij de werkelijkheid, want een schepper die voortbrengt moet zijn wezen daarin uitdrukken en hij zal dus zichzelf rechtvaardig uitdrukken in zijn schepping, maar de kern van God zoals

wij hem zien is liefde, de liefdevolle God. En wanneer ik begin te spreken over een liefdevolle Godheid dan spreek ik over iets van geloof, iets waar je innerlijk moet aan geloven. Niet als een zijnsrechtvaardiging. Dat doen een hoop mensen die zeggen er is een God, er is een nabestaan, een voortbestaan en wat weet ik nog meer alleen omdat ze daardoor het idee hebben dat ze belangrijker zijn, dat ze groter zijn. Maar ergens in ons allemaal schuilt een lichte hunkering, een soort behoefte om meer te zijn, meer te betekenen en ook om meer waar te maken ergens. Het is ofdat wij uit onze beslotenheid als mens, als geest willen uitbreken, dat we voelen dat er iets groters is.

Dat is God, de Kracht die ons daartoe aanspoort is Gods Liefde in ons. Wanneer wij liefde van God in onszelf gaan beseffen dan is de Christusgeest in ons ontwaakt. Juist rond deze Kersttijd zijn er natuurlijk allerhand sentimenten waar ik misschien een beetje tegenaantrap. Het is niet in mijn bedoeling om hier een kerstverhaal te ontluisteren bv. dat heeft helemaal geen zin, maar wel om U erop te wijzen dat de manier waarop het kerstverhaal gehanteerd wordt in deze dagen eerder een werken met mythos met mythe is, dan met een werkelijkheid. Christus die eens gestorven is lijkt mij niet zo reëel vandaag. Jezus die eens gestorven is, is voor mij een historische figuur, en ik ken hem als een groot en lichtende geestelijke kracht. Maar niet iets wat je vandaag in de wereld zou kunnen ontmoeten.

In onszelf bestaat het vermogen om de wereld te zien als belangrijker dan wijzelf. Om God te zien als belangrijker dan wijzelf, wij kunnen afstand doen in ons uiteraard altijd enigzins egocentrisch denken, iets anders dan egoïsme dus, omdat wij in deze vorm van denken zien dat wij een deel zijn van een totaliteit en zelfs de mensen die God en hiernamaals hebben afgewezen en zeggen: voor mij hoeft het niet, voor mij is het niet waar die zullen nog streven om ergens deel te zijn van een totaliteit, van een groep, zij kunnen haast niet volstaan met zichzelf. En wanneer een mens daarin zichzelf zoekt te dienen, dan probeert hij die groep dienstbaar te maken aan zichzelf. Dat is verkeerd, naar een mens die oprecht en eerlijk goed is, al is hij dan officieel een atheïst een godloochenaar deze mens zoekt a.h.w. in anderen datgene wat hij in zichzelf erkent. Hij zoekt de liefde die hij misschien liefde tot het leven noemt, of erkenning van het bestaan of van de menselijkheid of menswaardigheid terug te vinden in anderen, hij wil geven zonder te eisen, hij vraagt er niets voor terug en in dit geven ontstaat een vervulling, naar die vervulling wordt in jezelf tot vreugde, wordt tot licht, wordt tot geluk. Wordt a.h.w. de Christusgeest in ons die ons verbindt met de Vader.

Nu zijn er een hele hoop mensen die zeggen, wij verkonden U de Christus. Wij zijn goede Christenen, wij prediken de naastenliefde maar, prediken ze dan ernaast, denk erom volgens mijn wetten en volgens mijn regels, zij komen tot U en zeggen wij hebben de enige waarheid. Zij komen tot U en ze zeggen alleen door ons kunt gij komen tot de zaligheid, of desnoods alleen door de Christus maar dan alleen zoals wij hem prediken en zien kunt gij komen tot God. Dat is natuurlijk geen echte Christus. Dat is geen echte Christusgeest. God heeft alle dingen geschapen er is niets wat niet uit God voortkomt, als die God is wat wij zeggen dat hij zijn zou. Er is een duivel, een duivel die ontzettend gemakkelijk is omdat we het altijd aan zijn boze inblazingen kunnen

3.

wijten wanneer we toevallig iets doen waarvoor we ons schamen of waar een ander ons op betrapt. Vooral in het laatste geval is de duivel gemakkelijk. Hij heeft mij verleid broeder. Maar God heeft die duivel geschapen, dan zegt men ja maar hij is uitgetreden uit het Koninkrijk der hemelen, daar heb ik niets mee te maken. God is alwetend, als die duivel een engel was van zijn rijk wist hij wat die duivel zou doen, hij wist van Adam en Eva en de zondenvall als we dat als reëel willen aannemen. Hij weet alles wat er op die wereld bestaat, God heeft het allemaal gemaakt en niet alleen maar een klein stukje ervan.

De mensen die de Christus verkondigen op die benepen manier waardoor ze hem eigenlijk vermoorden, degenen die hem vermoorden door hem te beperken in zijn wezen, in zijn liefde, die zeggen ja maar je moet het anders uitleggen, die mensen die beroepen zich op de duivel als een schepper en dan doen ze het heel verstandig en mooi, ze zeggen de duivel is de aap Gods. Maar zelfs als hij de aap Gods zou zijn, een namaker van Godswerk dan nog, dan kan hij het niet doen zonder God. Dat vergeten ze. En God is rechvaardig. God heeft een veel hoger en sterkere kracht geschapen om de mens tot zonde te verleiden, en nu kan God dus lekker zijn handen in onschuld wassen en in zijn eeuwige rechtvaardigheid de mensen de hel intrappen. Neen zo ligt die zaak niet. God heeft alle dingen geschapen, en zeer waarschijnlijk is datgene wat U ziet als de duivel uiteindelijk ook maar één facet van die God die wij in de Christus het diepst kunnen beleven, het best kunnen erkennen.

Alles wat in het leven is geschapen, alles wat kenbaar is, wat mogelijk is, wat voorstelbaar is, kan een directe erkenning van God voor ons inhouden. Dat klinkt erg gevaarlijk, ik weet het. Dat houdt ook dergelijke dingen in die iedereen veroordeelt als vrije liefde, dat houdt ook dingen in als asociaal zijn, je niet om de gemeenschap bekommeren volgens haar eigen normen. Dat houdt nog veel meer in. Maar ook in al die dingen kun je de Christus beloven, kun je God erkennen dienen en waarnemen. De wetten zijn van de mensen, niet van God, maar van God is de liefde die in ons leeft en in God en zijn liefde ligt ook voor ons het eigen innerlijk patroon.

U bent een produkt van uw opvoeding? Veel van uw beordelingen komen niet voort uit uw eigen innerlijke ervaring of erkennen, maar zijn gewoon het resultaat van een dressuur. Veel van hetgeen U als juist erkent zult U niet doen omdat U bang bent voor konsekwenties en men heeft U geleerd die konsekwenties bovenal te vrezen. U hebt een voorgeschiedenis, U bent gerijpt, maar U bent ook ontwikkeld, geestelijk, mentaal, en daardoor zijn er voor U bepaalde dingen niet aanvaardbaar en andere wel. En dit is volgens Gods wil want anders zou het niet bestaan. De God die wij pompen, de alwetende, de almachtige moet daarin de hand hebben, hij moet dat op zijn minst genomen goedvinden. En nu kunnen wij dus kiezen, dat is Godsliefde. Maar die keuze die moet niet gebaseerd zijn op angst of op vrees, zij moet gebaseerd zijn op waarheid op onszelf. Er zijn dingen die voor ons onmogelijk zijn, er zijn andere dingen die juist voor ons goed zijn, er zijn dingen die voor ons vanzelfsprekend zouden zijn wanneer de wereld ons de mogelijkheid maar gaf onszelf te leven. Er zijn andere dingen die de wereld goed acht en die we doen, maar eigenlijk met een verweer met een bezwaard gemoed omdat we voelen dat past eigenlijk niet bij ons.

Kijk Christus in ons, Gods Liefde in ons, de verlosser die in ons werkt tracht ons niet te maken tot marionetten, tracht ons niet te vormen tot wezens anders dan wij door God geschaven zijn en in zijn alwetendheid op de wereld gebracht of in een sfeer. Hij wil er ons toe brengen in alle dingen God te zien.

En daar ligt juist het criterium dat in deze dagen teloor gaat. Er zijn mensen die zeggen wij willen vrij zijn en zij nemen vrijheden seksueel, maatschappelijk of religieus alleen maar om die vrijheid te nemen, dat is dwaas. Die vrijheid dat is pas vrijheid wanneer ze zinvol is. Wat ik ook doe, wanneer ik dat doe in mijn erkenning van God, wanneer ik dit doe om vanuit mijzelf God waar te maken wanneer ik daarin iets leg van de liefde die ik in mijzelf erken als een kracht Gods, dan geef ik uiting aan de Christus in mij dan vind ik in de wereld het antwoord.

En dan komen we vanzelf aan het bekende punt, waarom is er dan oorlog? Waarom is er zoveel leed, en waarom is er zoveel overbevolking en hongersnood? Het antwoord zal U waarschijnlijk niet bevredigen, maar wanneer wij iets willen begrijpen van de Christus geest in onszelf, dan moeten wij ook iets begrijpen van die wereld. Stel U nu eens voor dat U met voorwetenschap, wetende wat er gaat gebeuren staat de God te Bethlehem, voor U ligt het pasgeboren kind, en U kijkt naar het kind en U weet binnenkort komen de moordenaars van Herodes en er zullen een hoop onschuldige kinderen vermoord worden alleen omdat er een kind geboren is. U denkt verder en zegt dat kind dat zal moeten lijden aan een kruis, het zal herrijzen zeker, maar hoe vaak zal het niet noe en teleurgesteld zijn en lijden. Wreed eigenlijk geboren te worden met de wetenschap dat je aan een kruis moet eindigen in een marteling, en dan bent U er nog niet, dan denkt U verder, dan denkt U aan al die mensen die gedood zijn, martelaren natuurlijk, maar ook degenen die in de kruistochten gedood zijn in naam van Christus. U denkt aan degenen die gedood zijn omdat ze geloofden in hun priesters die de zegen gaven, Gods zegen afsmeekten over de wapens. U denkt aan degenen die gevallen zijn onder de giftbeker, diegenen die gestorven zijn in de kelders van de Inquisitie, allemaal in dit ene kind. Hier ligt dat kind. Hier ligt Jezus, en hier ligt de dood en het lijden van ongetelde geslachten. Wat zoudt U ervan zeggen als mens, zoudt U misschien toch niet ergens denken zou het niet beter zijn als dat kind niet geboren was? Zou het niet beter zijn als er een andere weg was gekozen? God kan toch alles? Als U eerlijk bent zult U toegeven dat er in zo'n argument iets schuilt. Maar nu gaan we denken en dan zeggen we: kijk eens dat kind dat komt verkondigt Gods Liefde, zoals die Liefde, die Waarheid Gods, overal en altijd op aarde weer openbaar wordt, door profeten, door meesters, door gezondenen. Dit kind komt Gods Liefde, Gods waarheid op aarde brengen. En nu kunnen we religieus denken en zeggen O dat is kostbaarder dan al het andere, maar we kunnen ook reëel denken en zeggen dat heeft alleen zin wanneer wat dat kind ons brengt niet alleen maar een doekje voor het bloeden is, een vergeving voor de zonden waar God toch eigenlijk zelf ook aan mee heeft gewerkt, want hij wist het van te voren, hij heeft het toegelaten, mogelijk gemaakt. Neen dat kind dat kwam niet alleen om ons te verlossen van het verleden, het kwam om een weg te wijzen, een weg waardoor de Christus in onszelf, Gods Liefde in onszelf, actief wordt. En wanneer de mensen werkelijk in plaats van elkaar bevelen te willen geven, in plaats van elkaar te willen leiden naar het ene goede doel, desnoods met geweld, zouden durven vrij te zijn, vrij

zoals Jezus vrij was, zouden durven leven uit Gods liefde en uit de noodzaak die zij kennen in zich en overal het antwoord zouden zien van die Goddelijke Liefde op henzelf, dan zou er geen hongersnood zijn. Dan zou er geen situatie ontstaan waarbij mensen kunnen verhongeren. Dan zou er geen oorlog zijn, want dan zouden de mensen te zeer God in zijn liefde in de anderen erkennen en zouden zij zichzelf en al hun denkbeelden en ideeën desnoods willen opofferen aan die mens zolang hij dat éné, dat licht in zichzelf, maar kan vinden en behouden. Dan zouden de mensen dienen niet om dienstbaar te zijn, maar omdat daarin God pas werkelijk tot uiting komt, omdat de feiten en de gebeurtenissen eigenlijk alleen maar een illusie, een waan zijn, die ligt uitgestreken in tijd en ruimte over die enige onveranderlijke kracht, een levende liefde die ons instandhoudt. Misschien wordt U nu duidelijk wat ik wil zeggen over die Christus in ons. Geen kerkelijk Christendom. Misschien neem ik U wel iets van uw zekerheid dat, als U maar braaf doet wat een ander zegt, het U goed zal gaan en dat U later, vooral later in de hemel zult komen, altijd later. Waarom niet vandaag? Wat is de hemel? De hemel is het leven met God meer niet, God is hier. Christus leeft in U. Gods liefde is het antwoord op die God, de hemel ligt hier vandaag en als U hen afwijst dan ligt hier ook vandaag de hel of het vagevuur, niet later, nu. Christus in ons is het tijdloze dat ook door de tijdelijkheid van onze vorm heen, door onze tijdelijke zelferkenning op dit moment heen, de eeuwigheid in ons kenbaar maakt, ja en dan moet je vanzelf proberen om dat een beetje konkreter te formuleren.

Laat ik het zo zeggen; Jezus eerbiedigde eenieder, hij ging ter tempel om zo zijn Vader te eren, die hij overal kende en had, maar ook voor de ogen van anderen. Maar diezelfde Jezus ging naar Samaria en sprak met de zogenaamde onreine en ketterse Samaritanen, en hij was met hen één, want bij hen vond hij de vader zozeer als in de tempel. Jezus genas zieken op de Sabbat, want hij kende geen wet die groter is dan de Liefde Gods in jezelf, die uitreikt naar elke vonk van Goddelijk Licht in elk ander mens, die overal waarin een mens in een schepsel ook maar, een antwoord ligt tot die liefde, onmiddellijk het contact maakt en dan geneest dan helpt.

Jezus is eigenlijk een soute jongen, want hij trok zich niet al teveel aan van al de wetgeleerden en toen ze begonnen te vertellen dat hun woorden belangrijker waren dan de kracht die in hem leefde, toen heeft hij ze gezegd wat ze waren. U weet het allemaal wit gepleisterde graven, van buiten verblindend en van binnen vol verrotting en verderf. Als hij vandaag op de wereld zou komen zou hij die termen ook gebruiken. Maar er staat niet dat hij ooit maar één mens heeft geweigerd om te helpen. Of het een Parizeeër was, een Samaritaan, een Romein, vergeet het niet een bezetter een onderdrukker van zijn land en volk, of een Griek hij heeft ze allemaal geholpen. Hij heeft niet gevraagd wie ben je hij heeft gevraagd is die liefde er.

Kijk als ik moet formuleren wat de Christus in ons is, dan zou ik het zo willen zeggen; Een liefde in ons zo groot voor al datgene waarin wij ook naar iets van God erkennen, dat wij het respekteren en ons erover verheugen wanneer het vooruitgang boekt, zelfs wanneer dit stoffelijk gezien bv. voor onze eigen belangen schadelijk zou zijn. De Christus in ons is een kracht waaruit we putten, niet om de wetten te houden, maar om Gods wet in onszelf een voortdurende, een kenbare een tastbare werkelijkheid te maken waar wij ook bestaan.

De Christus in ons is de vrijheid van alle mensgeschapen wet, waardoor wij, uit liefde tot God en zijn schepping, in staat zijn onszelf te beperken niet door verbod maar door erkenning en wil. Wanneer je goed doet omdat je een plaats in de hemel denkt te krijgen dan ben ik bang dat je met je illusie al rijkelijk betaald bent en dat je verder niet veel verdiensten zult hebben. Misschien jammer voor degenen die nalatenschappen zo gunstig vinden voor het goede werk, maar ik geloof niet dat dergelijke dingen iets uitmaken. Maar wat wel iets uitmaakt dat is wat ik van mijzelf uit geef, wat ik uit mezelf als het ware erken, de beperking die ik mijzelf opleg.

Bv. U houdt van een pint bier en van grote lekkere sappige stukken vlees, U houdt van een stevige vette saus, en nu komt U bij een mens die is vegetariër, non alcoholist, niet roker, afschaffer. Nu kunt U natuurlijk zeggen die vent is gek en U kunt zeggen hij kan doen wat hij wil en ik doe wat ik wil. Maar nu is die ander in nood, die ander die heeft alleen maar menselijk contact nodig, en al houdt U van al die dingen dan zegt U: voorlopig ben ik ook niet uit overtuiging maar voor die ander, vegetariër, ik vergeet mijn vlees, ik drink geen bier, en ik rook niet. Want door met die ander op dit onbelangrijk terrein harmonisch te zijn, kan ik hem die kracht die liefde in mij geven, kan ik hem gelukkig maken. Dat heeft dus niets te maken met regels. En wanneer ik iemand zie die als Boeddhist in moeilijkheden zit, dan moet ik hem niet bekeren tot het Christendom omdat ik toevallig zo Christus ken en beleef, maar dan moet ik hem helpen om eerst als Boeddhist voor zichzelf goed Boeddhist te zijn, en als er dan meer licht in hem is en hij zal die kracht in mij erkennen, hij zal er een andere naam aan geven, maar hij zal die Christus evengoed beleven, want de namen van God zijn velen, maar God is er maar één. En al datgene wat, men verlossing noemt heeft 10.000 namen en begrippen een vaak overbodige balast maar de waarde is dezelfde. Het gaat er toch niet om wat je zegt te zijn en te denken en te geloven, maar 't gaat erom wat je bent, wat je leeft. Laat dan een ander leven en denken wat hij is. Laat hem in zijn eigen rechten tot de erkenning komen van een onmetelijke liefde in hem. Laat hem die desnoods mensheid noemen, als hij niet in een God wil geloven, want dat is ook maar een formule dat gaat wel voorbij. Bekeer niet de mens tot jouw geloof, maar geef hem de kracht langs zijn weg en middelen God te vinden, en dat is de Christus in ons.

Nu zult U zeggen maar waar blijft dan de beloning? Dat is heel natuurlijk, mensen denken aan beloning en als ik een paar extra goede daden doe dan heb ik recht op overuren die moeten worden uitgekeerd in een betere plaats in de hemel of misschien in een lekker visioen of gebedsverhoor. Mensen, kolder. De beloning is veel eenvoudiger, ligt veel dichterbij dan je denkt. Wie in zichzelf één is met God leeft in vreugde. Daar hebben uiterlijkheden niets mee te doen. Denk eens aan St. Fransiscus. Fransiscus die aan het einde van zijn levensdagen in feite door zijn Fransiscanen een beetje verraden was, want die hadden er een organisatie van gemaakt, die daar in zijn eentje over de bergen sukkelde half stervend, bloedende wonden aan de handen en voeten, en die toch nog zingt vangeluk. Een man die verhongerd is, die in zijn hele leven niets heeft waarvan hij kan zeggen dat ben ik nog, zelfs zijn broeders zijn langzaam vervreemd, de broederschap van Portiuncula is langzaam maar zeker geworden tot een organisatie, een orde, een orde die Fransiscus niet wilde, Fransiscus wilde alleen maar God liefhebben, gezamenlijk God

dienen meer niet. Maar hij is één met zijn God en hij straalt en hij is blij en gelukkig, hij heeft geleefd in omstandigheden die de mensen krankzinnig noemen, maar hij heeft een vreugde gekend waardoor voor hem de hemel al op aarde begon.

En dat is niet alleen met Fransiscus. Er zijn anderen geweest. Ali Ben Hoessein een volgeling van Aboel Bekkard? die zoals U weet weer een deel van de leer van Mohammed heeft uitgedragen, leefde als een dwaas. Hij was een van de eerste Derwischen. Iedereen lachte hem uit omdat hij zijn goederen weggaf. Hij was een bedelaar en hij werd wel eens veracht, soms gevreesd en wel eens vereerd als heilige, maar hij was gelukkig. Verdorstend in de woestijn kon hij jubelen omdat de dorst niets meer betekende, want hij leefde met wat hij Allah noemde, met God met zijn hemel. De hemel is niet het wegvallen van alle dingen die je onprettig vindt, het is het wegvallen van jouw erkenning van die dingen als onprettig, onlogisch, onaangenaam, ze is de erkenning van de harmonie die in alle dingen spreekt zó sterk, dat de vreugde alles overwint. Een vrouw in barensweeën kan lijden, maar wanneer ze naar haar kind verlangt dan is dat lijden niets, het is er wel en ze is wanhopig en ze schreeuwt misschien, maar dat geluk achter het lijden, een vreugdige verwachting, een realisatie die waar wordt. Dat is Christus in ons vrienden, de hemel op aarde. Niet een hemel op aarde omdat we krijgen wat we hebben willen, maar omdat we vanuit onszelf het goede zo sterk maken opdat wij zo vrij zijn, ons niet gebonden achten aan alles wat de mensen zeggen, maar ons gebonden voelen met God, zo intens dat we niets anders kunnen doen dan die God waarmaken, waar we maar kunnen, waar we ook zien.

En de ene keer is dat misschien een goede daad en de andere keer iets waar men schande over roept. De ene keer zal men het uitkrijten voor tovenarij en een andere keer zal men je misschien heilig noemen. Het ligt er maar aan hoe de mensen je zien, maar Gods liefde is geen kwestie van menselijk oordeel Gods liefde is, Christus in ons is iets wat we allemaal kennen als een hunkering. Een hunkering die we niet verder waar durven maken, in de meeste gevallen tenminste, omdat we denken aan de mensen, en aan ons aanzien, ons bezit dat we niet kunnen missen, aan de vrees voor de oude dag misschien aan de ellende ziekte en dood. Door die vrees blijf je van die Christus verwijderd, dat weet ik heel goed. Maar het enige wat ik U vandaag wil zeggen is, wanneer je daar doorheen kunt breken, wanneer je zover kunt komen dat die liefde tot God in je, de liefde van God die in je leven voortdurend kenbaar is a.h.w. alle licht rond je, doet zien, doet flonkeren en schitteren totdat je a.h.w. loopt door een kristallen paleis van vreugde, dan is het kwade niet belangrijk meer.

Denk eens aan schilders, Rubens bv. en kijk eens hoe ze werken met wat men noemt "clair obscure" licht en duister. Als Rembrandt zijn geheimzinnige schaduwen niet zou gebruiken zou er geen licht zijn in zijn schilderijen en zijn schilderijen zouden niet ontroeren. En waar Rubens soms faalt, deskundige meester als hij ook is, omdat licht te laten leven, daar worden vele van zijn grote doeken tentoonstellingen van verbleekte lede maten. Maar waar hij dat vuur vindt en dat licht, daar fonkelt een schoonheid die fantastisch is. Soms vindt je dat ook bij modernen, modernen die in hun schijnbaar zinloos kleurgekladder

8.

ergens een ritme hebben gevonden waardoor het contrast van licht en duister gaat spreken. Het is of uit de vormloosheid ergens iets opbloeit, een onverwachte bloem misschien een gevoel van leven en denken en emotie. Dat licht en het duister samen scheppen de schoonheid. Een leven dat zo heerlijk gladjes verloopt is geen hemel, dat is een dode verveling. Maar een leven waarin het duister het leed alleen nog maar dient om perspectief te geven aan het licht en de aktie in jezelf van het licht nog steeds zuiverder te richten, daar is de schoonheid van het leven zo overweldigend dat er niets anders meer overblijft. Het lijkt misschien of ik U los wil slaan van uw kerk, uw geloof, uw richting, neen. Wanneer U gelooft op uw manier, in uw kerk, dan kunt U toch ook daarin die Christus laten werken. Begrijp alleen dat die kerk de Christus niet maakt, maar uw eigen relatie met God. Besef dat de verlossing die ge begeert niet alleen naar ligt in het aanvaarden van een formule, maar in de kracht die in je leeft die in je pulscert, de weg die je bouwt in jezelf, tot God en wereld en mensheid versmolten zijn in één harmonie, die overstelpende vreugde wordt.

Ik wil U juist rond deze kersttijd vreugde prediken maar niet de vreugde omdat er een kindeke geboren is, hoe mooi dit verhaal ook is, en niet alleen een vreugde omdat de kerken zo vol zijn en de liederen zo schoon, al hebben al die dingen ergens iets van vreugde en schoonheid in zich, maar de vreugde, dat U leeft en dat in U god werkt, spreekt, U doet uitgaan tot anderen, die vreugde. De vreugde van de Christus in ons, de Christus in ons die ook heel rustig, wanneer we eens een keertje gewoon bezopen zijn, bereid is van water tot wijn te maken, wanneer onze dronkenschap er een wan ware vreugde is. Een God die niet komt met beperkingen en verboden. Een liefde die ons niet probeert in hekjes te zetten, maar een liefde die ons in onze vrijheid juist wil doen ontmoeten: de totaliteit van het zijn. Die ons de wil doet ontmoeten, de ongekende diepten Gods. Deze onuitputtelijke bron van kracht waaruit we kunnen putten, die ons wil konfrontereren met die voortdurende wonderen van grootste makro-kosmische werkingen tot het kleinste mikro-kosmos toe. Een God die ons niet wil wegdringen van wetenschap en rede, maar die ons de schoonheid van deze dingen als werktuig voor de kracht in je ziel wil doen zien. Ik wil U vreugde prediken maar dan niet de plichtsgetrouwe heerlijke vreugde van de herdertjes lagen bij nachte. Als U het zingt omdat U van binnen blij bent, goed hoera, halleluja. Maar als U alleen maar doet omdat het hoort bij de tijd, ach mensen. Ik wil U de werkelijke vreugde zeggen, niet de illusie. Ik wil U vertellen dat wat U bent. Niet wat U zou moeten zijn volgens de mensen, maar wat U bent, al vindt U uzelf dan ook zondig en dwaas misschien, kostbaar is, in de ogen van God.

Ik wil U vertellen dat die vele dingen waar U geen raad mee weet en die U als last en fout beschouwd, als U die Christus aanvaardt, een juweel van waarde bent. De vreugde om terwijl je jezelf bent, te voelen dat je Gods volmaakte oneindigheid op jouw bescheiden wijze moegt uitdrukken, dat het belangrijker is een ogenblik in waarheid en zonder voorbehoud door die liefde een medemens te helpen en iets van de vreugde en het licht te doen vinden, dan om een hele wereld te veroveren of te bekeren. Bouw geen rijke en sociale zekerheden, maar bouw aan de liefde Gods in de mens, erkent door elke mens. Bouw niet aan de verheffing

van uw ras, maar bouw aan het geluk van dit ras in zijn wezen, ja aan het geluk van de mensheid. Bouw niet een mooie villa om na uw dood heerlijk hemels te rentenieren, maar bouw voor uzelf vandaag als U kunt de brug over menselijk vooroordeel, menselijke angst en beperking heen, naar die heerlijke zekerheid die dood en leven versmelt tot één en hetzelfde, het onretelijke geluk te zijn als deel van Gods totaliteit. De kracht die ons daartoe in staat stelt is de Christus in ons.

Sla rustig je kruisje als je voorbij een kerk komt, en kijk naar het tabernakel, en zie Jezus, of zing je psalm en voel je dichter bij God. De vorm is niet belangrijk, maar laat nooit door deze dingen ook maar één ogenblik de noodzaak tot harmonie met uw wereld en met uw God verzwakken. Leef de liefde die God in U legt, die God in U uitdrukt, dienend uit, en stel alle dingen achter zelfs het dienen Gods. Maar als U denkt dat op zondag niet ter kerke gaan doodzonde is, dan moet U gaan. Maar wanneer U door ter kerke te gaan een mens ook maar voor een half uur ongelukkig zoudt maken dan is het beter dat niet te doen. Want hij die faalt in liefde om Gods wil, tegenover zijn naasten, zondigt waarlijk. Hij die zondigt tegen de wetten der mensen, schrijft een schuld op een gordijn van rook dat in Gods wind alweer verwaait.

Goeden avond.